

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a JUDr. Jitřenky Kopecké v právní věci žalobce: **Ekologický právní servis, občanské sdružení, IČ:65341490**, se sídlem Pěrvrátílská 330, Tábor, zastoupeného Mgr. Lud'kem Šikolou, advokátem se sídlem v Brně, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně o nevyhovění žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 15.4.2005 dle zákona č. 106/1999 Sb.,

t a k t o :

- I. Fiktivní rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 20.10.2005, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce ze dne 2.9.2005 a fiktivní rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně ze dne 25.8.2005 o nevyhovění žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 15.4.2005 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám zástupce Mgr. Lud'ka Šikoly, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 8 693,75Kč, a to do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 20.12.2005 podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně o nevyhovění žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 15.4.2005 podané podle zákona

č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb. (dále jen „Zákon“).

Žalobce v žalobě tvrdil, že dne 15.4. 2005 podal žádost Městskému úřadu v Kolíně, odboru výstavby (dále jen MěÚ v Kolíně) o poskytnutí následujících informací, a to : **“všech pravomocných stavebních povolení týkajících se závodu společnosti Toyota Peugeot Citroën Automobile Czech, s.r.o.”** Protože marně uplynula lhůta dle § 14 odst. 3 písm.c) Zákona nastala dne 30.4. 2005 fikce vydání negativního rozhodnutí o zamítnutí žádosti a žalobce dne 9.5.2005, ve lhůtě zákonem stanovené podal odvolání, nedopatřením však přímo na Krajský úřad Středočeského kraje (tj. žalovanému). Současně přípisem ze dne 9.5.2005, doručeným žalobci dne 11.5.2005, MěÚ v Kolíně mu sdělil, že postupuje podle § 133 stavebního zákona, a že všechny informace, které lze poskytnout již žalobce obdržel ve sdělení z 28.1.2005 č.j. výst.-05/VK/La. Dne 18.5.2005 postoupil žalovaný odvolání MěÚ v Kolíně a sdělil toto žalobci, že přípisem doručeným mu 24.5.2005; tím nastaly účinky podání odvolání. Žalobce následně podáním ze dne 12.7.2005 požádal o sdělení stavu odvolacího řízení žalovaného a žalovaný rozhodnutím ze dne 3.8.2005 č.j. ÚSŘ/3444/05/Vo zrušil fiktivní rozhodnutí MěÚ v Kolíně a věc vrátil k dalšímu řízení, toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 10.8.2005, a pokud bylo téhož dne doručeno rovněž MěÚ v Kolíně začala od tohoto data běžet opět lhůta 15 dnů pro poskytnutí informace. Tato lhůta však opět marně uplynula a dne 25.8.2005 nastala opět fikce negativního rozhodnutí MěÚ v Kolíně o podané žádosti. Žalobce proto podáním ze dne 2.9.2005 podal odvolání proti tomuto fiktivnímu rozhodnutí MěÚ v Kolíně a tento úřad přípisem doručeným žalobci dne 16.9.2005 vyzval žalobce k upřesnění jeho požadavku o informace a rozsahu dokladů požadovaných, s odkazem na odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 3.8.2005. Žalobce na tuto výzvu přípisem z 16.9.05 odpověděl, že výzvu považuje za irelevantní (je činěna po podání odvolání, a nikoli formou a ve lhůtě dle 14 odst. 3 písm.a) Zákona) a současně navrhl, aby bylo odvolání v autoremeduře vyhověno a požadované informace mu poskytnuty. Dne 4.10. 2005 MěÚ v Kolíně přípisem č.j. výst. -05/Ko/Ne, doručeným žalobci 11.10.2005, sdělil žalobci pod body I.) až X) čísla jednací a data vydání stavebních povolení týkajících se závodu společnosti Toyota Peugeot Citroën Automobile Czech, s.r.o. Dne 19.10.2005 žalobce žádal o postoupení odvolání ze dne 2.9. 2005 žalovanému a o zrušení přípisu ze dne 4.10.2005 jako nulitního rozhodnutí pro překážku věci rozhodnuté (a to fikcí rozhodnutí ze dne 25.8.05) a dále proto, že nejde o vyhovění automeredurou, když nebylo vyhověno zcela. Dne 25.11.2005 byl žalobci doručen přípis žalovaného ze dne 14.11.05 č.j. ÚSŘ/4999/05/Vo o tom, že podání žalobce z 19.10.05 považuje za podnět k přezkumu mimo odvolací řízení, Ministerstvo pro místní rozvoj toto postoupené podání dne 28.11.2005 pod č.j. 41768/05-63/3062 vrátilo zpět s tím, že postup žalovaného je nesprávný.

Žalobce tvrdí, že vzhledem k tomu, že žalovaný ve lhůtě 30 dnů od předložení odvolání (nejpozději 30 den nastal 5.10.2005) nerozhodl o odvolání (nebylo žalobci doručeno rozhodnutí), nastala fikce negativního rozhodnutí žalovaného o odvolání dnem 20.10.2005, které mu bylo fiktivně doručeno 21.10.2005.

Žalobce namítá, že uvedeným nezákonným postupem obou správních orgánů došlo ke zkrácení jeho práv, a to za prvé do práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) tím, že fiktivní negativní rozhodnutí jsou nezákonná pro absenci náležitostí rozhodnutí dle § 47 správního řádu a § 15 odst. 2 Zákona; tyto vady pak odůvodňují postup soudu dle § 76 odst. 1 písm.c) s.ř.s. Za druhé žalobce tvrdí zkrácení v právu na svobodný přístup k informacím, neboť, jak již v odvolání poukazoval, nelze s poukazem na ust. § 133 stavebního zákona (tj. zákona č. 50/1976 Sb. ve znění pozdějších předpisů) omezit okruh informací poskytovaných správními

úřady o správních řízeních, neboť v takovém případě by formulace ustanovení § 14 odst. 3 písm.c) Zákona pozbyla jakýkoliv reálný smysl. Právní názor žalovaného i MěÚ v Kolíně, že mělo být postupováno dle § 133 stavebního zákona je nesprávný a nezákonný, od práva na poskytnutí informací je nutno lišit právo na fyzický přístup k originálním archivovaným dokumentům. Obě tato práva jsou realizací svobody přístupu k informacím, druhé však podléhá přísnějším podmínkám a je omezeno nutností prokázat odůvodněnost požadavku takového přístupu k originálním listinám a toto omezení je rovněž předmětem sporu, zda jde o ústavní omezení. Žalobce pak odkazuje pokud jde o daný případ na argumentaci uvedenou v rozsudku Krajského soudu v Praze sp.zn. 44 Ca 34/2002 ve vztahu k výkladu ust. § 133 stavebního zákona s tím, že je rozhodná i forma, kterou žadatel zvolí jako formu poskytnutí požadovaných informací s tím, že shodně se ustálila i judikatura jiných soudů včetně soudu Ústavního. Konečně odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu pod sp.zn. 5 As 7/2004 ze dne 22.7.2005, v němž tento soud dospěl k závěru, že ust. § 133 stavebního zákona není zvláštním předpisem o poskytování informací, ale upravuje pouze zvláštní podmínky pro poskytování informací týkajících se územního plánování a stavebního řádu formou nahlédnutí do územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb a v tom smyslu doplňuje zákon o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že má za to, že žalobcem požadovaná informace byla žalobci poskytnuta MěÚ v Kolíně, a to opatřením ze dne 4.10.2005, kdy v tomto sdělení jsou uvedena všechna pravomocná stavební povolení vydaná stavebním úřadem v předmětné věci, a toto bylo žalobci přípisem ze dne 30.12.2005 také sděleno žalovaným. S odkazem na citaci ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny žalovaný dovozuje, že zákon č. 106/1999Sb. je naplněním této ústavní zásady a podle jeho ust. § 2 mají orgány státní správy a územní samosprávy povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti a tato povinnost se vztahuje na ty akty, které jsou činností stavebních úřadů, a tedy na akty, které jsou výsledkem jejich činnosti. Tento zákon se však nevztahuje na postup při poskytování informací povinnými subjekty, který ke upraven zvláštními předpisy, tedy na úseku územního plánování a stavebního řádu jde především o ust. § 133 stavebního zákona. Stavební povolení či ohlášení staveb nelze podle žalovaného jako celek považovat za informaci a ust. § 132 a 133 stavebního zákona je nutno dodržet i v případě, kdy žalobce požaduje zaslání kopií jednotlivých písemností ze spisu, tedy listin, které jsou součástí dokumentace stavby dle uvedených ustanovení evidované a uložené. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce v replice a následně i v podání předloženém soudu před jednáním zopakoval svůj nesouhlas s postupem a právním výkladem žalovaného, a poukázal na ust. § 3 odst. 3 zákona ve znění novely provedené zákonem č. 61/2006 Sb. a tam uvedenou definici pojmu „informace“.

Při jednání, které se ve věci konalo dne 20.9.2007 žalobce trval na tom, že mu nebyly jím požadované informace poskytnuty, a to ani přípisem ze dne 4.10.2005, neboť se domáhal poskytnutí kopií stavebních povolení vydaných stran závodu společnosti Toyota MěÚ v Kolíně; poskytnutím seznamu těchto rozhodnutí přípisem ze dne 4.10.2005 tak nebylo vyhověno jeho žádosti, a nadto došlo k vydání negativních fiktivních rozhodnutí o jeho žádosti; důvody, pro které žalovaný odmítá vydat kopie uvedených stavebních povolení stojí na nesprávném výkladu pojmu „informace“ a vztahu obou dotčených právních předpisů. Žalovaný trval na tom, že poskytnutím seznamu rozhodnutí s označením jejich data vydání, čísla rozhodnutí a předmětu stavebního povolení bylo žádosti žalobce vyhověno a nenastala

fikce vydání negativního rozhodnutí; informace mu byla poskytnuta a pokud žalobce požadoval kopie vydaných rozhodnutí, šlo o žádost nad rámec zákona.

Městský soud v Praze přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) postup žalovaného, včetně řízení které mu předcházelo, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil celou věc následovně.

Správním spisem je doloženo, že tvrzení žalobce o průběhu řízení ve věci odpovídá skutečnému průběhu řízení a ani žalovaný nespornuje tento průběh potud, že:

Přípisem ze dne 28.1. 2005 byl MěÚ v Kolíně sdělen žalobci k jiné předchozí žádosti o informace seznam vydaných rozhodnutí – stavebních povolení pod body 1) – 5) s tím, že poskytování informací z archivu stavebního úřadu je zakotveno v ust. § 133 stavebního zákona a vzhledem k tomu, že žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení a neprokázal odůvodněnost žádosti, nebudou další informace poskytnuty.

Žádostí ze dne 15.4. 2005, doručenou dne 18.4.2005 MěÚ v Kolíně žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb. požádal o poskytnutí informací: “všech pravomocných stavebních povolení týkajících se závodu společnosti Toyota Peugeot Citroen Automobile Czech, s.r.o.“, přitom poukázal na to, že postup v případě obdobné předchozí žádosti (rozhodnutí z 28.1.2005 o ní) je nezákonný, a to s argumentací obdobnou, jaká je uvedena v nyní projednávané žalobě.

Podáním ze dne 9.5.2005, doručeným žalovanému dne 10.5.2005 podal žalobce odvolání proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí MěÚ v Kolíně o jeho žádosti z 15.4.2005, kdy dovozoval, že dne 3.5. 2005 marným uplynutím lhůty nastala tato fikce negativního rozhodnutí.

Přípisem z 9.5.2005, doručeným žalobci 11.5.2005 rovněž MěÚ v Kolíně sdělil žalobci, že postupuje podle § 133 stavebního zákona, a že všechny informace, které lze poskytnout již žalobce obdržel ve sdělení z 28.1.2005 č.j. výst.-05/VK/La.

Dne 18.5.2005 postoupil žalovaný odvolání žalobce z 9.5.2005 MěÚ v Kolíně a sdělil toto žalobci přípisem doručeným mu 24.5.2005.

Podáním z 12.7.2005 /doručeným žalovanému 13.7.2005/ požádal žalobce o sdělení stavu odvolacího řízení; žalovanému bylo odvolání předloženo se spisovým materiálem dne 19.7.2005 z MěÚ v Kolíně s tím, že rozhodnutí nevydával.

Rozhodnutím ze dne 3.8.2005 č.j. ÚSŘ/3444/05/Vo žalovaný zrušil fiktivní negativní rozhodnutí MěÚ v Kolíně o žádosti žalobce z 15.4.2005 a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že vzhledem k nastalé fikci negativního rozhodnutí o poskytnutí informací je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když v něm absentují náležitosti uvedené v ust. § 15 zákona č. 106/1999 Sb., není zřejmé jakými úvahami se správní orgán řídil a jako právní předpisy použil, když dospěl k závěru, že jsou zde podmínky pro odepření požadovaných informací; tyto pak nelze nahradit údaji ve sdělení, kterým byly poskytovány informace jiné. K odvolacím důvodům žalovaný uvedl, že podle jeho názoru nelze stavební povolení jako celek považovat za informaci. Spis, který vedl stavební úřad ve věci povolení

výše uvedené stavby je spolu s projektovou dokumentací stavby ve smyslu § 132 a 133 stavebního zákona uložen a evidován jako součást dokumentace stavby a to včetně správních rozhodnutí. možností nahlížení do dokumentace stavby upravuje stavební zákon (§133) nikoliv zákon č. 106/1999Sb.

Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 10.8.2005 a téhož dne rovněž MěÚ v Kolíně, /žalovaný následně 25.8.2005 sdělil MěÚ v Kolíně, že nabylo právní moci dne 10.8.2005/.

Odvoláním ze dne 2.9.2005 žalobce napadl opět fiktivní negativní rozhodnutí MěÚ v Kolíně, když dovodil, že fikce vydání takového rozhodnutí nastala dne 25.8.2005, a to marným uplynutím lhůty k vydání takového rozhodnutí, jejíž počátek se odvíjí od právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 3.8.2005. odvolání bylo doručeno MěÚ Kolín dne 5.9. 2005.

MěÚ Kolín následně přípisem ze dne 15.9.2005, doručeným žalobci 16.9.2005, vyzval žalobce, aby upřesnil požadavek a rozsah dokladů požadovaných, s tím, že mu toto bylo uloženo žalovaným v rozhodnutí z 3.8.2005.

Žalobce na tuto výzvu přípisem z 16.9.2005 odpověděl, že výzvu považuje za irelevantní (je činěna po odvolání, nikoli ve lhůtě a formou dle 14 odst. 3 písm.a) Zákona a požadoval, aby bylo odvolání v autoremeduře vyhověno/tato odpověď doručena úřadu 20.9.2005/.

Dne 4.10. 2005 MěÚ Kolín přípisem č.j. výst. -/05/Ko/Ne sdělil žalobci pod body I.) až X) čísla jednací a data vydání stavebních povolení týkající se závodu společnosti Toyota, toto sdělení bylo žalobci doručeno dne 11.10.2005.

Podáním ze dne 19.10.2005 žalobce žádal /doručeno MěÚ v Kolíně 20.10.2005/ o postoupení jeho odvolání ze dne 2.9. 2005 žalovanému a o zrušení přípisu ze dne 4.10.2005 jako nulitního rozhodnutí pro překážku věci rozhodnuté (a to fikcí dne 25.8.2005) a dále proto, že nejde o vyhovění automeredurou, když nebylo vyhověno zcela.

Toto podání MěÚ v Kolíně předložil žalovanému dne 31.10.2005 s tím, že po zrušení fiktivního rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 3.8.2005 byl žalobce vyzván k upřesnění žádosti (výstavba závodu je rozsáhlá a jde o více povolení) a podání nebylo upřesněno a dne 4.10.2005 proto poskytl seznam povolení a považuje tak povinnost podat informace za splněnou.

Žalovaný přípisem ze dne 14.11.2005 postoupil podání žalobce ze dne 19.10.2005 Ministerstvu pro místní rozvoj s tím, že trvá na svém názoru a že toto podání považuje za podnět k mimoodvolacímu řízení. Dne 25.11.2005 žalobce přípisem z 14.11.2005 č.j. ÚSR/4999/05/Vo informoval o tomto postupu.

Ministerstvo pro místní rozvoj toto postoupené podání dne 28.11.2005 pod č.j. 41768/05-63/3062 vrátilo zpět s tím, že postup žalovaného je nesprávný / Uvedlo v něm, že dle zákona č. 106/1999 Sb. nejsou tyto mimořádné opravné prostředky přípustné/.

Podáním ze dne 30.12.2005 –ÚSR/4999/05/Vo žalovaný sdělil žalobci, že po vrácení ministerstvem po přezkoumání věci dospěl k závěru, že požadovaná informace byla poskytnuta o všech pravomocných stavebních povoleních týkajících se závodu firmy Toyota. a že tak nedošlo k vydání fiktivního rozhodnutí o neposkytnutí informace; toto sdělení bylo doručeno žalobci dne 10.1.2006.

Městský soud v Praze předně neshledal důvodnou obranu žalovaného, že žádosti žalobce ze dne 15.4.2005 bylo (v konečném důsledku) plně vyhověno poskytnutím informace

přípisem MěÚ v Kolíně ze dne 4.10.2005, kdy mu byl poskytnut seznam vydaných stavebních povolení týkajících se závodu společnosti Toyota, a že tím byl vyčerpán celý předmět jeho žádosti, a proto nenastal zákonný důsledek vydání fiktivního negativního rozhodnutí o jeho žádosti MěÚ v Kolíně ani žalovaným.

Jakkoli k datu podání žádosti ze dne 15.4.2005 o informace byly zastávány rozdílné výklady k samotnému pojmu „informace“ užitému v zákoně č. 106/1999 Sb. ve znění do novely provedené zákonem č. 61/2006 Sb., je v daném případě podle názoru soudu nesporné, že v žádosti žalobce vymezil její předmět určitě a srozumitelně jak co do rozsahu žádaných informací, tak co do formy, když výslovně nesouhlasil s postupem nastoleným v předchozím případě obdobné žádosti, tedy s tím, že je mu poskytnut seznam vydaných stavebních povolení, nikoli kopie těchto povolení samých a kdy výslovně současně brojil proti výkladu vztahu zákona č. 106/1999Sb. a ust. § 133 stavebního zákona, včetně i poukazu na judikaturu soudu, tedy důvodu odmítnutí poskytnout požadované informace uvedenému v předchozím případě jeho žádosti. Soud proto nejen z důvodu procesního postupu, jak předně vyplývá, ale i z věcného hlediska dospěl k závěru, že nedošlo k poskytnutí požadovaných informací v plném rozsahu vymezeném v žádosti přípisem MěÚ v Kolíně ze dne 4.10.2005, a to ani včas ani řádně, neboť odpověď ze dne 4.10.2005 nelze mít za rozhodnutí, jímž na základě odvolání bylo v autoremeduře podané žádosti plně vyhověno, a proto uzavřel, že ještě před touto odpovědí úřadu žadateli nastala ze Zákona fikce vydání nového negativního rozhodnutí MěÚ v Kolíně o žádosti žalobce a poskytnutí informací tím bylo odmítnuto a následně o odvolání žalobce ze dne 2.9.2005 proti tomuto fiktivnímu rozhodnutí v I. stupni nebylo rovněž včas a řádně rozhodnuto ani žalovaným.

Ze shora uvedeného časového sledu vyplývá, že MěÚ v Kolíně byl rozhodnutím žalovaného ze dne 3.8.2005, které nabylo právní moci dne 10.8.2005 zavázán k tomu, aby vydal ve věci nové rozhodnutí, neboť žalovaný shledal předcházející, rozhodnutí o nevyhovění žádosti o informace, nastolené právní fikcí, nepřezkoumatelným. Rozhodnutí žalovaného, jímž byl takto MěÚ v Kolíně zavázán, bylo tomuto úřadu doručeno rovněž 10.8.2005 kdy nastala právní moc tohoto odvolacího rozhodnutí, a počala tak běžet nová lhůta k vydání rozhodnutí orgánem I. stupně o podané žádosti žalobce. Na její běh nemůže mít vliv vzájemná součinnost úřadů stran sdělení právní moci. Dnem 25.8.2005 tak opět pro marné uplynutí lhůty k vydání faktického rozhodnutí o žádosti žalobce nastala fikce vydání negativního rozhodnutí o ní MěÚ v Kolíně. O podaném odvolání žalobce ze dne 2.9.2005, doručeném MěÚ v Kolíně dne 5.9.2005 nebylo v autoremeduře včas tímto úřadem samým rozhodnuto, ani toto odvolání nebylo včas předloženo odvolacímu orgánu. Od podání odvolání dnem 5.9.2005 tak běžela lhůta 30 dnů k předložení odvolání žalovanému jako odvolacímu orgánu, tj. do 5.10.2005; dnem 20.10.2005 pak nastala fikce negativního rozhodnutí o odvolání.

Rozhodnutí, jehož vydání je konstruováno právní fikcí, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V takovém případě je sice zřejmé, že žádosti nebylo vyhověno, resp. že podané odvolání bylo zamítnuto, ale nelze již dovodit, jaké důvody vedly orgán II. stupně k odepření informací. Vzhledem k tomu, že existence napadeného rozhodnutí byla Zákonem vázána na zákonnou fikci jeho vydání, nemůže obsahovat odůvodnění, v němž správní orgán v souladu s ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu uvádí, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. V daném případě by tak musel soud nahrazovat činnost správního orgánu a dovozovat, na základě jakých skutkových a právních závěrů mohly být

námítky uplatněné v rozkladu shledány neopodstatněnými, popř. jaké důvody mohly vést k negativnímu rozhodnutí, což je nepřipustné. Pro úplnost v tomto soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. č. 202/2004 Sb. NSS).

Zhojit uvedený nedostatek nemůže v případě fiktivního rozhodnutí žalovaného, že ze Zákona se má za to, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí I. stupně bylo potvrzeno. Výrok o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí I. stupně nastolenou fikcí může toliko znamenat, že existuje –li výrok rozhodnutí I. stupně o částečném odmítnutí informací pak tento nebyl shledán v rozporu se zákonem a nebyl proto důvod pro jeho zrušení ani změnu. Nelze však již dovodit, zda k odepření informací vedly odvolací orgán totožné důvody, žádným způsobem nelze konstruovat proč, na základě jakých skutkových a právních závěrů odvolacího orgánu byly námítky uplatněné v odvolání shledány neopodstatněnými. Absenci důvodů nemůže zhojit ani následné vyjádření v přípisech úřadu straně ani dodatečné vyjádření k žalobě, když nadto v daném případě i rozhodnutí orgánu I. stupně bylo nastoleno fikcí, a tedy trpí tímiž vadami, a to již vytýkanými původním odvolacím rozhodnutím.

Z důvodů výše uvedených Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí orgánu I. stupně pro vady řízení zrušil a podle odst. 4 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Následně do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku je na MěÚ v Kolíně, aby vydal faktické rozhodnutí o žádosti žalobce a řádně zdůvodnil v jakém rozsahu se jeho žádosti nevyhovuje a z jakých důvodů (a v případě odvolání pak byl rovněž dodržen zákonný postup)..

Soud dále považuje za nutné poukázat na to, že omezení práva na informace je limitováno předně principy zakotvenými v mezinárodních Úmluvách a Ústavě České republiky.

Svoboda projevu a právo na informace (vedle práva pokojně se shromažďovat, práva petičního a práva svobodně se sdružovat a práva podílet se na správě věcí veřejných) patří podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny a každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu; cenzura je nepřipustná.. Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Jde tak o jeden z případů výhrady zákona ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou (omezení tohoto práva proto nemůže být provedeno podzákonným právním předpisem).

Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí podle čl. 4 odst. 4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.

Rovněž tak jako Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva v případě tvrzeného zásahu státu do základních lidských práv a svobod vychází ze základních premis, a to, zda zásah do takového práva byl učiněn na základě zákona, zda šlo o zásah nezbytný v demokratické společnosti a zda byl zásah přiměřený vzhledem k chráněným právům a svobodám druhých. Na omezení stanovená zákonem (vnitřní úpravou státu) stran výkonu práva na informace je nutno nahlížet a jejich výklad učinit nejen ústavně konformním způsobem, ale při respektování závazků, k nimž stát přistoupil.

Právo na svobodu projevu zahrnuje i právo na informace dle čl. 10 odst. 1 Evropské Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (vyhlášené ve Sbírce zákonů ČR pod č. 209/1992 Sb., ve znění Dodatkových protokolů, dále jen „Úmluva“). Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci. Nutnost restriktivního výkladu zákonných omezení práva na svobodu projevu včetně práva na informace nesporně vyplývá i z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva (dále též „Soud“) podle něhož : Svoboda projevu, v podobě, v jaké ji zakotvuje čl. 10, podléhá výjimkám, které ovšem musí být úzce interpretovány, přičemž nezbytnost každého omezení musí být přesvědčivě prokázána. Ověření „nezbytnosti v demokratické společnosti“ pro Soud znamená zabývat se otázkou, zda inkriminované „zasahování“ odpovídalo na „naléhavou společenskou potřebu“, zda bylo přiměřené sledovanému legitimnímu cíli a zda jsou důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, relevantní a dostatečné“ (např. *Nilsen a Johnsen proti Norsku, 1999, Lehideux a Isorni proti Francii, 1998, Feldek proti Slovensku, 2001, Jerusalems proti Rakousku, 2001 a další*). Úmluva v čl. 17 rovněž stanoví zákaz zneužití práv v Úmluvě uvedených a na druhou stranu zákaz zneužití omezení těchto práv (čl. 18).

Dle ust. § 12 Zákona platilo (a v případě žádosti podle tohoto zákona dále platí), že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon, tzn. že se nesmí postupem podle Zákona dostat žadateli ze správního spisu informace o utajovaných skutečnostech, informace osobní povahy, informace týkající se obchodního tajemství, informace o majetkových poměrech třetích osob, informace chráněné autorským právem či právy průmyslového vlastnictví a další, jejichž poskytnutí Zákon výslovně vylučuje a tím právo na informace omezuje.

Ohledně vztahu zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím a stavebního zákona (§ 133), popř. jiných předpisů upravujících správní řízení, soud odkazuje soud pro úplnost na již žalobcem uváděnou judikaturu soudů včetně Nejvyššího správního soudu (sp.zn. 5As 7/2004) a Ústavního soudu (III.ÚS 156/02), včetně rozsudku Městského soudu v Praze 5 Ca 126/2006, z něhož lze na daný případ vvimout. že:

„Podle § 14 odst. 3 písm. c) z.č. 106/1999 Sb., povinný subjekt poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písm. a), a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit si kopii, nebo na paměťových médiích. Zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje definici pojmu „informace“, obecně je obsah tohoto výrazu chápán jako „zpráva, sdělení“, tedy jako určitý projev, ve kterém se konstatují fakta. Pokud žalobce požadoval kopii rozhodnutí jako celku, pak nevyloučil žádný z údajů v něm obsažený jako takový, který nepožaduje. Domáhal-li se žalobce informací obsažených v konkrétním rozhodnutí, které v žádosti specifikoval, odpovídá taková žádost situaci, kdy žadatel nemůže obsah požadovaného rozhodnutí znát detailně. Je tedy sice na správním orgánu zvolit, kterým ze způsobů stanovených v § 14 odst. 3 písm. c) z.č. 106/1999 Sb., požadované informace poskytne, aby však žádosti bylo plně vyhověno, musí dojít k poskytnutí všech požadovaných informací (s výjimkou těch informací, jejichž poskytnutí vylučuje zákon).

Žádost žalobce tak nemůže být zamítnuta s odůvodněním, že žalobce přes výzvu stavebního úřadu nedoložil odůvodněnost svého požadavku na zaslání kopie předmětného stavebního povolení ve smyslu § 133 stavebního zákona. Podle § 133 tehdy platného z.č. 50/1976 Sb., orgány územního plánování a stavební úřady, které evidují, ukládají územně plánovací dokumentaci a *dokumentaci staveb*, jsou povinny umožnit osobám, které prokáží odůvodněnost svého požadavku, nahlížet do této dokumentace a pořizovat z ní výpisy; přitom jsou povinny učinit opatření, aby nahlédnutím do dokumentace nebylo porušeno státní, hospodářské či služební tajemství, jakož i zákonem uložená či uznaná povinnost mlčenlivosti. Podle § 132 odst. 1 uvedeného zákona stavební povolení spolu s veškerými písemnostmi týkajícími se stavebního povolení, kolaudační rozhodnutí a jiná opatření týkající se staveb, eviduje a jejich ukládání zabezpečuje příslušný stavební úřad a místně příslušná obec.

Ustanovení § 133 stavebního zákona, které upravuje pravidla pro nahlížení do uložených písemností (včetně pořízení výpisů), tedy jednoznačně navazuje na ust. § 132 odst. 1 stavebního zákona. Podle názoru soudu je tak zapotřebí pod pojem *dokumentace staveb* použitý v ust. § 133 podřadit veškeré evidované a ukládané písemnosti (doklady) zmíněné v ust. § 132 odst. 1 stavebního zákona, tedy i rozhodnutí stavebního úřadu (stavební povolení). Soud je toho názoru, že takový výklad odpovídá obsahu i smyslu citovaných zákonných ustanovení; opačný výklad, který činí žalobce, by podle názoru soudu byl v rozporu se smyslem zákona a nelze jej dovodit ani z jednotlivých ustanovení z.č. 50/1967 Sb., na které žaloba odkazuje (§§ 46a odst. 3 písm. a/, 58odst. 1, 60 odst. 1, 90 odst. 2 a 100 odst. 1,2).

Žádost, kterou žalobce podal, nelze posoudit ani jako žádost o nahlédnutí do územně plánovací dokumentace či dokumentace staveb (pořízení kopie) podle § 133 stavebního zákona, případně ani jako žádost o nahlédnutí do správního spisu (pořízení kopie) podle § 23 správního řádu. Žalobce podal žádost o kopii předmětného stavebního povolení podle z.č. 106/1999 Sb., (požádal o veškeré v tomto rozhodnutí obsažené informace). Jde jednoznačně o žádost podanou podle z.č. 106/1999 Sb., která rovněž podle tohoto zákona byla správními orgány řešena.

Podle § 2 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 22.3.2006, se zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu. Soud je zajedno s žalovaným správním orgánem, že ust. § 133 z.č. 50/1976 Sb., není zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb., vylučujícím použití z.č. 106/1999 Sb. Soud však má za to, že ust. § 133 z.č. 50/1976 Sb., není ani ustanovením, které by omezovalo poskytnutí informací postupem podle z.č. 106/1999 Sb., na jejich poskytnutí pouze osobám, jejichž požadavek je „požadavkem odůvodněným“ ve smyslu § 133 stavebního zákona.

Soud vychází z těchto úvah:

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zajišťuje provedení práva zaručeného Listinou základních práv a svobod v čl. 17 (práva na informace); toto právo lze omezit pouze zákonem, a to pouze tehdy, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu

práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (čl. 17 odst. 4 Listiny). Potřebné informace při tom jednak jsou nástrojem kontroly veřejnosti vůči orgánům spravujícím věci veřejné, jednak slouží jako podklad pro volbu každého jednotlivého občana při správě věcí veřejných. Zákon o svobodném přístupu k informacím tak představuje normu obecnou, což nevylučuje, aby určité otázky byly, avšak pouze pro vymezený okruh právních vztahů a vymezený okruh subjektů, řešeny v jiných právních předpisech; např. v § 133 z.č. 50/1976 Sb.

Ustanovení § 133 z.č. 50/1967 Sb., uvádělo, že osoby, které prokáží odůvodněnost svého požadavku, mají právo nahlížet do územně plánovací dokumentace a dokumentace staveb a pořizovat si z ní výpisky /příslušný správní orgán je při tom povinen učinit taková opatření, aby nebylo porušeno státní, hospodářské či služební tajemství, jakož i zákonem uložená či uznaná povinnost mlčenlivosti/. Zda odůvodněnost požadavku byla či nebyla žadatelem prokázána, bylo na úvaze a rozhodnutí správního orgánu. S informacemi obsaženými v územně plánovací dokumentaci a dokumentaci staveb se tedy za podmínek stanovených § 133 z.č. 50/1976 Sb. mohla seznamovat /a pořít si výpisky/ pouze osoba, o níž správní orgán uznal, že „prokázala odůvodněnost“ svého požadavku. Toto ustanovení tedy představovalo právo osob, které měly „vztah k věci“ (vybrané skupiny osob), na přímý přístup k informacím obsaženým v územně plánovací dokumentaci a dokumentaci staveb. Orgán územního plánování a stavební úřad musel sice učinit opatření, aby nedošlo k porušení státního, hospodářského či služebního tajemství a zákonem stanovené či uložené povinnosti mlčenlivosti, postupem podle § 133 stavebního zákona však mohly být žadateli zpřístupněny některé údaje, které jinak byly chráněny zákonem o svobodném přístupu k informacím, a jejichž poskytnutí by postupem podle z.č. 106/1999 Sb., muselo být odepřeno (např. ustanovení § 11 odst. 2 písm. c/ z.č. 106/1999 Sb., ve znění platném do 22.3.2006 stanovilo, že povinný subjekt informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana duševního vlastnictví stanovená zvláštním předpisem, např. z.č. 35/1965 Sb.).

Od práva náležejícího vybrané skupině osob ve smyslu § 133 z.č. 50/1976 Sb., je podle názoru soudu třeba odlišit obecné právo vyplývající ze z.č. 106/1999 Sb., tj. obecné právo na informace, které přísluší všem a podléhá omezením stanoveným pouze a jedině zákonem.

Poskytnutí informace požadované podle z.č. 106/1999 Sb., lze odepřít pouze z důvodu stanoveného v zákoně. Má-li být jakékoli omezení tohoto práva provedeno pouze zákonem, a to pouze v nejmenším nutném rozsahu a jen z důvodu nezbytnosti pro ochranu práva a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, pak odepření informací proto, že žadatel neměl „vztah k věci“, resp. správnímu orgánu odůvodněnost svého požadavku neprokázal, by z podmínek pro omezení základního práva na informace vybočovalo. Z hlediska práva na informace zakotveného zákonem o svobodném přístupu k informacím by takové omezení bylo podle mínění soudu nepřijatelné.

Soud tedy dospěl k závěru, že ustanovení § 133 z.č. 50/1976 Sb., upravující možnost přístupu k informacím obsaženým v územně plánovací dokumentaci a dokumentaci staveb pouze pro osoby, které správnímu orgánu prokáží odůvodněnost svého požadavku, nelze chápat jako ustanovení omezující možnosti obecného poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Soud tedy má za to, že odepřením kopie předmětného stavebního povolení žadateli o informaci dle z.č. 106/1999 Sb., z důvodu, že správnímu orgánu neprokázal odůvodněnost svého požadavku ve smyslu § 133 z.č. 50/1976 Sb., došlo k porušení zákona o svobodném přístupu k informacím. Jiné důvody odepření správní orgán neuvedl. Pouze obecně tedy soud poukazuje na ust. § 12 z.č. 106/1999 Sb., podle kterého všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, o nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. Obsahuje-li tedy rozhodnutí žádané podle z.č. 106/1999 Sb., informace, jejichž poskytnutí je vyloučeno zákonem, je na správním orgánu učinit opatření nutná k jejich ochraně, např. znečitelněním.

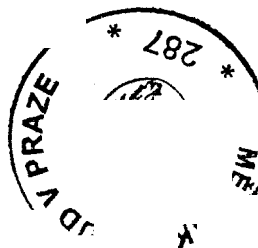
Městský soud v Praze si je vědom, že toto rozhodnutí je založeno na jiném právním názoru, než který byl vyjádřen v rozsudcích, na které žalovaný odkázal v napadeném rozhodnutí. Městský soud v Praze v tomto rozhodnutí vychází ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu 6 As 40/2004 ze dne 25.8.2005, uveřejněném pod č. 711/2005 Sb. NSS; a rozsudku Nejvyššího správního soudu 8 As 34/2005 ze dne 28.3.2006 (www.nssoud.cz), které dle jeho mínění výše uvedené závěry opravňují, tato rozhodnutí jsou při tom rozhodnutími pozdějšími, než na která žalovaný odkázal“.

V této právní věci proto správní orgány v novém řízení by měly vycházet ze shora předestřených, judikaturou soudů zastávaných výkladů přípustného omezení práva na informace.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobci, který měl ve věci úspěch, soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady tvoří soudní poplatek z návrhu, žaloby ve výši 2.000,-Kč a dále náklady za zastoupení v řízení před Městským soudem v Praze; tato náhrada se sestává z částky 3.225,-Kč za tři úkony právní služby po 1 000,-Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby a repliky dle (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za použití přechodného ustanovení čl. II vyhlášky č. 276/2006 Sb., kterou byla novelizována vyhláška č. 177/1996 Sb.) a tři režijní paušály ve výši 225,-Kč, a dále z částky 2. 400,-Kč za jeden úkon po 2.100,-Kč a jeden paušál po 300,-Kč (účast u jednání před soudem), tj. celkem 5.625,-Kč, tato částka je dále zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 1 068,75,-Kč), celková částka náhrady nákladů řízení tak byla přiznána ve výši 8 693,75Kč. Soud oproti žalobcem požadované výši nepřiznal náhradu nákladů za další porady s klientem přesahující 1 hodinu (1x před 1.9.2006, 1x po 1.9.2006) a za další podání soudu předložené v den jednání, když důvod a účelnost takto vynaložených nákladů u porad s klientem nebyla blíže specifikována, další písemné podání ve věci soud nevyžadoval a obsahovalo toliko shrnutí, plynoucí již ze správního spisu a doplňující argumentaci k žalobě.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst.2 s.ř.s.).

V Praze dne 20. září 2007

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. Vodehnalová